

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, 2017. évi március hó 1. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az önbíráskodás büntettének kísérlete miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2016. május 3. napján kelt 2.Bf.791/2015/5. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy

I.r. és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 2-2 (kettő-kettő) évre enyhíti.

III.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 1 (egy) év 8 (nyolc) hónapra enyhíti.

A kiszabott szabadságvesztés büntetések végrehajtását **I.r. és II.r. vádlottak** vonatkozásában 3 (három) év 6 (hat) hónap - 3 (három) év 6 (hat) hónap tartamú próbaidőre felfüggeszti.

III.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 (kettő) év 6 (hat) hónap próbaidőre felfüggeszti.

I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában mellőzi a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását, mindkét vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a szabadságvesztés esetleges végrehajtásának elrendelésére vonatkozik.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy a **III.r. vádlott** személyi igazolvány száma:

I n d o k o l á s :

A **Veszprémi Járásbíróság** 2015. szeptember 3. napján kelt 8.B.261/2015/11. számú ítéletében három vádlott büntetőjogi felelősségét állapította meg.

I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb önbíráskodás büntettének kísérletében (Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés), 1 rb garázdaság büntettében (Btk. 339. § (1) és (2) bekezdés a/ pont), 1 rb testi sértés büntettében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés), 1 rb testi sértés büntettének kísérletében, melyet bűnsegédként követett el (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) és 1 rb testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés),

II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb önbíráskodás büntettének kísérletében (Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés), 1 rb garázdaság büntettében (Btk. 339. § (1) és (2) bekezdés a/ pont.), 1 rb testi sértés büntettében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) és 1 rb testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés),

III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb önbíráskodás büntettének kísérletében (Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés), 1 rb garázdaság büntettében (Btk. 339. § (1) és (2) bekezdés a/ pont.), 1 rb bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) és 1 rb testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés).

E bűncselekményekért az elsőfokú bíróság

I.r. vádlottat halmazati büntetésül 2 (kettő) év 10 (tíz) hónap börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre és 4 (négy) év közügyektől eltiltásra,

II.r. vádlottat halmazati büntetésül 2 (kettő) év 8 (nyolc) hónap börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre és 3 (három) év közügyektől eltiltásra,

III.r. vádlottat halmazati büntetésül 2 (kettő) év 4 (négy) hónap börtönfokozatú szabadságvesztés büntetésre és 3 (három) év közügyektől eltiltásra **ítélte.**

Megállapította, hogy a vádlottak a büntetés 2/3 részének letöltése után bocsáthatók feltételes szabadságra és az elsőfokú eljárásban felmerült 63.402,- forint bűnügyi költségnek az állam javára történő megfizetésére a vádlottak egyetemlegesen kötelesek.

Az ítélet ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére, súlyosításáért jelentett be fellebbezést. A megyei főügyészség több tényállási pont esetében a társtettesség megállapítását, illetve a kiszabott börtönbüntetések és a közügyektől történő eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelését is indítványozta.

A vádlottak és védőjük enyhébb minősítésre és a büntetések enyhítésére vonatkozó fellebbezést terjesztett elő.

A **Veszprémi Törvényszék**, mint másodfokú bíróság 2.Bf.791/2015/5. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatva **I.r., II.r. és III.r. vádlottat** 1-1 rb, a Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja miatt emelet vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a/ pontja alkalmazásával bűncselekmény hiányában **felmentette.**

Megállapította, hogy a vádlottak a terhükön maradó 1 rb önbíráskodás büntetének kísérletét (Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés c/ pont) és 1 rb garázdaság büntettét **társtettesként** követték el.

Megállapította továbbá, hogy az I. r. és II. r. vádlott a terhükre megállapított testi sértés büntettét, illetve II. r. és III. r. vádlott a testi sértés büntetének kísérletét **társtettesként** követte el.

Ezen felül a másodfokú bíróság **II.r. vádlottat** bűnösnek mondta ki további 1 rb garázdaság vétségében (Btk. 339. § (1) bekezdés) is.

A büntetés kiszabás felülbírálata során a másodfokú bíróság **I.r. és II.r. vádlott** büntetését 2 év 6 hónapra, **III.r. vádlott** büntetését pedig 2 évre mérsékelte, egyben utóbbi vádlott vonatkozásában a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzte.

A másodfokú bíróság **III.r. vádlott** szabadságvesztés büntetésének végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette, egyben megállapította, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére vonatkozik.

A Veszprémi Törvényszék a Veszprémi Járásbíróság ítéletét egyebekben helybenhagyta.

A felmentő rendelkezés, illetve a további bűncselekmény megállapítása miatt a másodfokú bíróság a harmadfokú bírósághoz történő fellebbezés lehetőségét biztosította, mellyel az érdekelt az alábbiak szerint éltek:

A Veszprémi Törvényszék másodfokú ítélete ellen a Veszprém Megyei Főügyészség BF.1423/2015/1-6. számú másodfellebbezésében a felmentő rendelkezés ellen, illetve mindhárom vádlott büntetésének súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.184/2016/1-6. számú átiratában a fellebbezést módosított formában tartotta fenn.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a tényállás 1. pontjában írt cselekmény vonatkozásában a megyei főügyészség fellebbezésében írtakkal szemben, az önbíráskodás büntette helyett társtettesként elkövetett kényszerítés büntette (Btk. 195. §) megállapításának van helye, mindhárom vádlott vonatkozásában. Indokolása szerint, ha a cselekmény nem önbíráskodásként minősül, akkor kényszerítés, mely bár alternatív büntetés, azonban megállapításának nem akadályozza az, hogy a vádlottak ellen, könnyű testi sértés vétségének elkövetése miatt indult büntetőeljárás a magánindítvány elkészítésének okán megszüntetésre került.

Az ügyész a vádlottakra kiszabott büntetések súlyosítására a, III. r. vádlott esetében közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására irányuló fellebbezést fenntartotta. Ezzel párhuzamosan a fellebbviteli főügyészség **III.r. vádlott** vonatkozásában indítványozta a szabadságvesztés büntetés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, ekként pedig a feltételes szabadságra bocsáthatóság megállapítását is a végrehajtandó szabadságvesztéshez tartozóan.

Az ügyész egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta a III. r. vádlott személyazonosító okmánya számának kijavításával.

A védelmi másodfellebbezések szerint a vádlottak és védőik a felmentő rendelkezéssel egyetértettek, azonban további bűncselekmények alóli felmentést és a kiszabott büntetések enyhítését indítványozták. Az önbíráskodás büntette helyett kényszerítés megállapítására törvényes lehetőséget nem láttak.

I.r. és III.r. vádlott védője a felmentő rendelkezés helybenhagyása mellett a büntetések további enyhítését indítványozta, különösen azon álláspontjára tekintettel, hogy III. r. vádlott a 2. tényállási pontban megállapított önbíráskodás során nem volt jelen, ezért a csoportos elkövetésre vonatkozó minősítés sem állhat meg.

II.r. vádlott védője a felmentő rendelkezés indokait helyesnek és törvényesnek tartva azt fejtette ki, hogy a 2. tényállási pontban szereplő cselekmény során III. r. vádlott tudata nem foghatta át (mert nem volt jelen), hogy testvérei önbíráskodást követnek el, ezért vonatkozásában e bűncselekmény megállapítására nincs lehetőség. Ez pedig kizárja a másik két vádlott esetében a csoportos elkövetés megállapítását. Mindez mellett a védő a II. r. vádlott személyi és családi, valamint a mezőgazdasági vállalkozói körülményeire is figyelemmel enyhítő szakasz alkalmazásával felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

A vádlottak utolsó szó jogán csatlakoztak védőik indítványához és megbánásukat, sajnálatukat fejezték ki a történetek miatt. A II. r. vádlott ez mellett a hármójuk által, családi vállalkozásként működtetett és kétkezi munkájukkal fenntartott, több család életét és megélhetését biztosító mezőgazdasági vállalkozás (állattartás) ellehetetlenülésére is hivatkozva kérte, hogy a harmadfokú bíróság ne szabjon ki végrehajtandó börtönbüntetést. A vádlott arra is utalt, hogy a sértettől bocsánatot kértek, illetve, hogy már több hónapja alkalmazottként foglalkoztatják, ahol a fizetés mellett szállást és étkezést is biztosítanak neki. Ez utóbbi tény **sértett** felszólalásában megerősítette és kérte a vádlottakra a legenyhébb büntetés kiszabását.

- . -

A harmadfokú bíróság megállapította, hogy a Be. 386. § (1) bekezdés b/ és c/ pontja alapján megnyílt a másodfellebbezés lehetősége mind a vádhatóság, mind pedig a vádlottak és védőik részére.

Az ítéletábra a Be. 387. § (1) bekezdése alkalmazásával a kétoldali fellebbezésekkel támadott másodfokú ítéletet, az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett - annak megállapítása érdekében, hogy mind az első-, mind pedig a másodfokú eljárásban az eljárási szabályok megtartásra kerültek-e, illetve, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Az ítéletábra álláspontja szerint az első- és másodfokú bírósági eljárásban olyan szabálysértés nem történt, mely az ügy érdemi felülbírálatát megakadályozta volna, a tényállás megalapozott, ekként alkalmas a harmadfokú felülbírálatra.

Az elsőfokú bíróság bizonyíték felderítési kötelezettségének eleget tett, kihallgatta a vádlottakat, a sértetteket és az egyéb tanúkat, továbbá vallomásokat és okiratokat is ismertetett. A bizonyítékok egyenkénti és egymással összevetve történt értékelése megfelelt az eljárási törvény előírásainak, ekként helyesen mérlegelte azokat az apróbb ellentmondásokat is, melyek a sértett nyilatkozataiban is megnyilvánultak.

Az elsőfokú bíróság eljárását és mérlegelését a másodfokon eljáró törvényszék elfogadta és helyesen értékelte.

A másodfokú bíróság tehát értékelte az elsőfokú ítélet megalapozottságát, melynek alapján helytállóan állapította meg, hogy hatályon kívül helyezésre nincs ok. A másodfokú tényállás azonban bővebb, és az 1. tényállási pontban írt cselekmény időrendi sorrendjén is változtatott. E változtatást a törvényszék kimerítően megindokolta és a helyes jogszabályi rendelkezések felhívására is gondot fordított. Ezekre figyelemmel a tényállás irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A harmadfokú bíróság megállapította tehát, hogy az első- és másodfokú bíróság az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges tényeket feltárták, a hozzájuk tartozó bizonyítékokat törvényesen értékelte, a másodfokú korrekciót követően pedig megalapozott tényállást rögzített.

Kifogástalan az az álláspont is, hogy a sértetti vallomások képezik a tényállás alapját, melyet az egyéb bizonyítékok kiegészítettek és alátámasztottak

Értékelte az elsőfokú bíróság a rendelkezésre bocsátott iratok tartalmát is, melyeket összevetett a tárgyaláson tett vallomásokkal. Az e körben mutatkozó pontatlanságok azonban nem eredményezték a tényállás teljes megalapozatlanságát, mert a további bizonyítékok tükrében értelmezhetők, logikusak és megállapíthatók voltak.

A harmadfokú bíróság a másodfokú eljárásban és a bíróság mérlegelő tevékenységében hiányosságot vagy hibát nem tárt fel, mert a Veszprémi Törvényszék a Veszprémi Járásbíróság ítéletének részbeni felderítetlenségét és helytelen ténybeli következtetését a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával kiküszöbölte.

- . -

I./ A harmadfokú felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy az 1. tényállási pontban a vádlottak terhére rótt cselekmény időrendi sorrendje megállapítása során az elsőfokú bíróság valóban tévedett, mely tényállásbeli tévedését a másodfokú bíróság az iratok tartalma és a bizonyítékon alapuló ténybeli következtetés alapján módosított.

Míg az elsőfokú eljárásban az került megállapításra, hogy 2013. november 2-án **I.r. vádlott** ment **T.Zs. B.** melletti tanyájára annak érdekében, hogy - a tulajdonos felkérésének eleget téve - **sértettet** ellenőrizze, addig a másodfokú eljárás azt állapította meg, hogy a tanyára a mezőgazdasági munkás ellenőrzésére **II.r.** és **III.r. vádlott** érkezett elsőként. Miközben kérdőre vonták a sértettet, hogy miért gyűjtött és halmozott fel a tanyán fát, megérkezett egy Nissan típusú gépkocsival **O.M.** és **K.A..** Ők a fa megvétele és elszállítása érdekében jöttek a sértett hívására, amit azonban II-III. r. vádlott jelenléte és fellépése megakadályozott. I. r. és II. r. vádlott telefonjának híváslistája egyértelműen igazolta, hogy ekkor **I.r. vádlott P.** község körzetében tartózkodott, mert 13.22 és 13.38 órakor ott találta őt testvére, a II. r. vádlott hívása.

A történés helyes sorrendjének megállapítása során arra is rávilágított a másodfokú bíróság, hogy a későbbi sértett **O.M.** és társa dolgvégezetlen távozása után érkezett csak meg **I.r. vádlott** a tanyára és ezután történt a sértett könnyű testi sérülését eredményező bántalmazása I-II-III. r. vádlott részéről. A bántalmazással a vádlottak célja az volt, hogy a tanya tulajdonosa fájának **sértett** általi ellopását megakadályozzák, illetve, hogy a sértett erről a szándékáról letegyen.

E ponton rögzíti a harmadfokú bíróság, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékok által alátámasztott helyesen döntéssel utasította el az I. r. vádlott és védőjének a bizonyítás kiegészítésére vonatkozó indítványát. **I.r. vádlott P.** körzetében tartózkodott 2013. november 2-án 13.22 és 13.38 órákor.

A vádlott híváslistája a következő hívást 15.23 órákor **B.** térségében rögzítette. A hiányzó, közel két óra alatt I. r. vádlott megérkezhetett a tanyára és bántalmazhatta a sértettet.

A tartózkodási hely igazolására bejelentett tanú, **M.-**en tartózkodott, ahol **I.r. vádlottal** - szerinte - egész nap munkát végzett. E mentőköörülmény valódiságát azonban a híváslista és a sértett e tekintetben tett vallomása kétségektől mentesen cáfolta. Elmondása szerint ugyanis hárman verték meg a Nissan gépkocsi távozása után.

A fa eltulajdonítása azonban lopás bűncselekményeként minősülhetne, amely a Btk. 368. §-a alkalmazásában nem minősül a polgári jog által törvényesen érvényesíthető vagyoni igénynek.

A másodfokú bíróság kifogástalan értelmezéssel és logikailag kellően indokolt álláspontjával a harmadfokú bíróság egyetértett, ekként a vádlottak felmentése az 1 rb, a Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés c/ pontjába ütköző önbíráskodás büntette kísérletének vádja alól mindenben helytálló és a Be. 6. § (3) bekezdés a/ pontja alkalmazásával törvényes.

A harmadfokú felülbírálat eredményeként az ítéletábra megállapította, hogy a felmentő rendelkezés ellenében - a kényszerítés büntettének megállapítása érdekében - kifejtett ügyészi álláspont nem foghat helyt, míg a védelmi fellebbezések a büntetés mértékének és a végrehajtás felfüggesztésének terén megalapozottak.

A másodfokú bíróság a Btk. 195. §-a szerinti kényszerítés büntettét - tévesen - szubszidiárius jellegűnek minősítette, mely helyesen, ahogy a főügyészség rámutatott alternatív jellegű. Az adott bűncselekményhez tartozó másodfokú jogelméleti magyarázat azonban helyesen indokolja a kényszerítés büntette megállapítása kizárását, ha vele alaki halmazatban „más bűncselekmény” is megvalósul.

Jelen esetben - mint ahogy azt a másodfokú bíróság is rögzítette - a sértett sérelmére a vádlottak elkövették a könnyű testi sértés vétségét, azonban függetlenül attól, hogy e miatt indult-e (jelen esetben indult) büntetőeljárás vagy sem, az alternativitás a kényszerítés bűncselekményének megállapítását kizárja. A magánindítvány hiánya a hatályos Btk. rendszerében a büntetőjogi felelősségre vonás (Btk. VI. fejezet) egyéb akadály, tehát ennek hiányában felelősségre vonásra nem kerülhet sor. A vizsgált önbíráskodás büntette kapcsán a vádlottak egyazon magatartással valósítottak meg két bűncselekményt, mivel azonban más bűncselekmény (könnyű testi sértés) is megvalósult, figyelemmel az EBH 2016. B7. számú állásfoglalásra is, az alternatív bűncselekmény megállapítására nincs lehetőség.

II./ A tényállás 2. pontjában mindhárom vádlott terhére csoportosan elkövetett önbíráskodás büntette (Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés) került megállapításra. A három testvér által elkövetett minősítő körülmény kapcsán a védők egymástól függetlenül, de egyhangú álláspontját nem fogadta el az ítéletábra. Az első- és másodfokú eljárásban is helytállóan értékelte a bíróság a tanyán, a birka megnyúzása során elkövetett bántalmazás körülményeit.

Az sem a korábbi két eljárásban, sem a harmadfokú eljárásban nem képezte vita tárgyát, hogy 2014. január 3-án a **T.Zs.** tanyájáról eltűnt 2 db birka visszakövetelése miatt bántalmazták a sértettet. A

védelmek álláspontja szerint azonban ezt csak I-II. r. vádlott követte el a vonat által elütött és megtalált egyik állat nyúzása során.

A három vádlott azonban együtt vonta kérdőre **sértettet**, amikor azt kérdezték tőle, hogy hol a birka, hová adta el? Ezt követően III. r. vádlott valóban a hiányzó birka keresésére indult **T.Zs.-**val, I-II. r. vádlott pedig ezen idő alatt 8 napon túl gyógyuló sérülést okozva ütéssel, rúgással, illetve esetenként lapátnyéllel és fenőacéllal ütlegette **sértettet**, a hiányzó birka hollétének elárulása érdekében.

Amikor a sértett a bántalmazás elől a szőlőbe menekült, az épp visszatérő III. r. vádlott volt az, aki utána futva elfogta őt. Ekkor **sértettet** közös erővel visszavonszolták, visszaráncigálták a tanyára, mely közben a sértettet az I-II. r. vádlott részéről további bántalmazás (ütés, rúgás) érte.

E tényállás kapcsán, helyesen mutatott rá mind az első- mind a másodfokú bíróság, hogy tudva a bántalmazás céljáról, III. r. vádlott hatékonyan közreműködött (pl. a sértett visszavonszolásával) abban, hogy testvérei, az I. és II. r. vádlott bántalmazza **sértettet**, az eltűnt állat hollétének kiderítésére.

Ezen indokokra tekintettel a meghatalmazott védők álláspontja nem foghatott helyt, a vádlottak cselekménye a Btk. 459. § 3. pontja alapján csoportosan elkövetettnek minősült.

III./ Az elsőfokú bíróság által nem minősített bűncselekmény megállapítása kapcsán a harmadfokú bíróság osztja a másodfokú bíróság anyagi jogi és eljárásjogi álláspontját a **II.r. vádlott** terhére megállapított, 1 rb, a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétsége vonatkozásában.

Az ún. alapeljárást folytató Veszprémi Járásbíróság elmulasztotta értékelni a vádirati tényállás 2. oldal utolsó két, és a 3. oldal első három bekezdésében leírt azon magatartást, mellyel a tanya kerítésén kívül **II.r. vádlott** a fa elszállítására érkezett **O.M.-t** folyamatosan kiabálva lopással gyanúsította, illetve a „*takarodjon, húzzon el onnan*” kijelentéssel ruhájánál fogva megragadta és rángatta, illetve az autója felé menekülőt kergette és a derekánál meg is rúgta.

E cselekvőség - állapította meg a másodfokú bíróság - megvalósította az idézett garázdaság vétségét, mely ekként bűncselekménynek minősül.

E minősítéssel a fellebbviteli főügyészség egyetértett, ellene sem II. r. vádlott, sem pedig védője nem sorakoztatott fel érveket, az a harmadfokú bíróság jogi álláspontja szerint is törvényes, ezért az erre vonatkozó másodbírósági döntést nem érintette.

IV./ Az elsőfokú bíróság a fentebb részletezettek mellett a három vádlott bűnösségét további 1 rb garázdaság büntetében (Btk. 339. § (1) és (2) bekezdés a/ pont), 1 rb testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) és 1 rb testi sértés büntetének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) is megállapította. Ezen felül **I.r. vádlott** bűnössége 1 rb testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés) is megállapításra került.

A másodfokú bíróság a teljes körű felülvizsgálat eredményeként helytállóan állapította meg, hogy a felmentő rendelkezés mellett fennmaradt 1 rb önbíráskodás büntetének kísérletét (Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés c/ pont) valamint az 1 rb garázdaság büntetét (Btk. 339. § (1) és (2) bekezdés a/pont) a vádlottak társtettesként követték el. Ezen felül I. r. és II. r. vádlott a terhére rótt 1-1 rb testi sértés büntetét (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés), illetve II. r. és III. r. vádlott a terhére rótt 1-1 rb testi sértés büntetének kísérletét (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) szintén társtettesként követte el.

E cselekmények kapcsán az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával, a bizonyítékok egyenként és együttes értékelését követően megalapozott tényállást állapított meg. Az érdekeltek fellebbezése e körben észrevételt nem tartalmazott.

A másodfokú bíróság által teljesített értékeléssel a harmadfokú bíróság is egyetért, mert az alapos, mindenre kiterjedő és a logika szabályait sem sértő, a bűnösség törvényes megállapításához vezető, kellően indokolt értékelés.

- . -

Az ítélet tábla álláspontja szerint tehát nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor a vádlottakat a terhükre rótt 1-1 rb, a Btk. 368. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző önbíráskodás büntette kísérletének vádjá alól felmentette, és akkor sem, amikor II. r. vádlott bűnösségét további 1 rb, a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségében is megállapította.

A vádlottak terhére megállapított további bűncselekmények kapcsán a harmadfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok tükrében helyesen és kellő mélységben feltárta, a tényállásból pedig okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményeik jogi minősítése is helytálló, valamint törvényes. Az eljárás másodfokú bíróság ezen megállapításokon nyugvó álláspontja kifogástalan, azzal szemben ésszerű kétely nem támasztható.

A felsoroltakra figyelemmel a védelmi fellebbezések, melyek a tényállás megváltoztatását a bizonyítékok eltérő értékelésével és felülmérlegelésével célozták nem foghatott helyt. Erre a felülbírálati eljárásban egyébként sincs törvényes lehetőség.

- . -

A harmadfokú bíróság a büntetés kiszabási követelmények tekintetében a következőket állapította meg.

Az ügyben eljárást első- és másodfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta, azokat azonban nem teljeskörűen értékelte. Erre és a harmadfokú bíróság előtti sértetti nyilatkozatra figyelemmel az ítélet tábla osztotta azt a védelmi álláspontot, hogy a vádlottak vonatkozásában a büntetési célok a szabadságvesztés büntetések végrehajtása nélkül is elérhetők.

Az „első büntényes” elkövetők esetében a fokozatosság elve, az időközben bekövetkezett időmúlás (több mint három év) és az a körülmény, hogy a bűnhalmazatban szereplő bűncselekmények legsúlyosabbja kísérleti szakban maradt, nyomatékosan értékelendő.

A harmadfokú eljárásban a sértett tárta fel azt, a nyomatékkal értékelendő enyhítő körülményt, hogy a vádlottak mezőgazdasági jellegű vállalkozása munkaviszonyt létesített vele, akitől egyébként is bocsánatot kértek. Ez mellett a sértettnek a havi fizetés mellett szállást és étkezést is biztosítanak, illetve **sértett** is megbocsátotta már az őt ért sérelmet **I.r., II.r. és III.r. vádlottnak**.

A felsorolt körülmények alapján a harmadfokú bíróság álláspontja szerint I. r., és II. r. vádlott esetében a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértékre is figyelemmel a törvényi minimumban meghatározott, a bűncselekmény elkövetésekor még fiatal-felnőtt korú III. r. vádlott esetében pedig a Btk. 82. § (2) bekezdés c/ pontja alkalmazásával, a törvényi minimumnál alacsonyabb mértékű szabadságvesztés büntetés kiszabása is elégséges.

Ugyanezen okokra, illetve a vádlottak bűnösségi fokára is figyelemmel, a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával a szabadságvesztés büntetések I. r. és II. r. vádlottra esetében hosszabb, III. r. vádlott esetében pedig rövidebb próbaidőre történő felfüggesztése is megfelelően szolgálja a büntetési célok elérését.

A másodfokú ítélet megváltoztatása maga után vonta a közügyek gyakorlásától történt eltiltás mellőzését és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés átalakítását is.

A fentiekben kifejtettek alapján a Győri Ítéltábla a Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.791/2015/5. számú ítéletét a Be. 398. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú bíróság **III.r. vádlott** személyazonosító igazolványának számát a harmadfokú eljárásban történt megváltozására tekintettel a Be. 258. § (2) bekezdés b/ pontja szerint helyesbítette.

Győr, 2017. március 1. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Habony János sk.
előadó bíró

Dr. Vajda Edit sk.
a tanács tagja, bíró

Z á r a d é k:

Ez a végzés és a Veszprémi Törvényszék 2016. május 3. napján kelt 2.Bf.791/2015/5. számú ítélete - a meg nem változtatott részében - a mai napon jogerőre emelkedett és a fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Győr, 2017. évi március hó 1.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: